

То, ако папазитѣ не ядатъ още единъ месецъ отъ твоитѣ гостби — не могатъ. Ще останешъ ти тукъ, а платата ти отъ игумена ще взема азъ и ще ти я дамъ. Само едно, въ моята кѣща не може да стои друговѣрецъ. Азъ съмъ правовѣренъ турчинъ, и моитѣ хора трѣбва да носятъ моята вѣра. Затова още днесъ ще викамъ ходжата да те потурчи.

— Недей, беемъ, недей аго! — замолилъ се Дуньо. — Много години една вѣра съмъ вѣрвалъ и едни обичаи съмъ следилъ. Нѣма да мога да пазя вашитѣ, ни вѣрата ви да следвамъ, че у васъ е едно, а у насъ — друго. Вие, като влизате въ кѣщи, изувате обувката си и сѣдате въ кѣщи съ шапки, а у насъ е наопаки: влизаме съ обувка въ кѣщи, а си сваляме шапкитѣ. Вие си пущате брада, а главитѣ си бръснете, пъкъ ние — бръснемъ брадитѣ си, а оставяме косата си. Ние пишемъ отъ лѣво на дѣсно, а вие — отъ дѣсно на лѣво. У насъ мъжетѣ носятъ гащи, а женитѣ сукмани. А у васъ мъжетѣ и женитѣ носятъ гащи, та мъжетѣ изглеждатъ като жени. Най сетне, ние имаме толкова празници и всички ги знаемъ, кога сж и си ги тачимъ, а вие единъ байрямъ имате и вие го не знаете кога е, а чакате чакъ отъ Стамбулъ да ви кажатъ.

Всички мислили, че беатъ ще се ядоса отъ тия думи и ще накара да накажатъ Дуня, но той се засмѣлъ и казалъ:

— Ще се научишъ, момчето ми, ще се научишъ. Съ този умъ, дето го имашъ, три пѣти турчинъ можешъ да станешъ.

Между това започвалъ Рамазанъ байрямъ — Велики пости за турцитѣ. Тусунъ бей наредилъ веднага ходжата да потурчи Дуня и да започне да пости заедно съ всички правовѣрни турци. Защото и турцитѣ постятъ, както и ние, и нищо не ядатъ нито пиятъ, докато звездитѣ не изгрѣятъ.

Започналъ и Дуньо рамазана, ала единъ день го уловили да яде посрѣдъ бѣлъ день въ кухнята пържено пиле и го завели при Тусунъ бей.

— Тѣй ли пазишъ ти вѣрата ни? — викналъ разлютенъ набожниятъ бей. — Знаешъ ли, че за това смъртъ ти се пада?

— Прощавай, бей ефенди! — казалъ кротко Дуньо. — Какво искашъ отъ мене? Азъ толкова години носихъ въ сърдцето си моята, християнската вѣра и я продадохъ за нищо, та станахъ турчинъ. Какъ тогава мога да пазя своята вѣра, която нося само отъ нѣколко дня!

— Изпждете отъ кѣщата ми този гяволъ! — викналъ бей. — Отъ него турчинъ не става. Не му ща клинъ чорбата, когато вѣрата ми тайно ще погазва.

И Тусунъ бей се прибралъ въ конака — въ пости и молитва да чака да дойде най-голѣмиятъ мохамедански празникъ — Рамазанъ байрямъ.

Следва догодина.
Е. Кювлиевъ